

«Op zoek naar LUC MARTINSEN»

Vrouw in interieur.

Leven zonder vrijheid is geen leven. Naar kunst kijken en niet zien speelt de goedgelovige kunstliefhebber lelijk parten.

Het is zinloos in Oostende rond te kuieren en je ogen niet te voeden met licht en beweging, met regen en storm, met het zilver van de vissen en de witten van het staketsel. Maar goed, je kan ook kleurtjes kijken in de winkelwandelstraten, je vereenzelvigen met modegrillen en je verliezen in de massa. Een snoeperige bezigheid om lege winterweekends mee te vullen.

Het is goed in Oostende te verblijven om Ensor, Spilliaert, Permeke, Boel en andere kunstenaars te zoeken tussen ebbe en vloed, in weer en wind, tussen pot en pint. Een boeiend en verrijkend avontuur.

Hedendaagse kunst in Oostende? Een sprookje of een realiteit waarmee we verstoppertje spelen, teren op een groots verleden - en Ensor indachtig - stellen dat er na hem niets veranderd is. Een handvol kunstenaars kunnen blijkbaar toch niet zonder de Oostendse uitdaging.

Een specimen ter zake is Luc Martinsen. Een feestelijke jongeman die schildert zoals hij gebekt is. Hoog in de kleur en dik in de verf tempeest hij tegen de muren op. Een rustig doek als «Vrouw in interieur» verraadts toch nog een grote bewogenheid, illustreert een driftige penseelvoering, toont scherpe contrasten.

De ene moet meer heffen dan de andere.

Zijn oeuvre is duidelijk het resultaat van een vitalistische levensbenadering - erop en erover - waarbij een manifeeste vrijheid gekoesterd en gelouterd wordt. Afzien en irriteren, pijn doen en lijden, zich klein voelen en groot doen, lief zijn en hatelijkheden verkopen zijn de conditio sine qua non voor zijn creatieve gevoelens. Voor hem is het volle leven één en al irrupties. Eens de primaire behoeften voorbij - hoe, wanneer is secundair - rest hem nog de verf en de bronstige confrontatie met een maagdelijk doek. Liefst zo groot mogelijk, opdat hij erin zou kunnen kruipen om zich te verbranden en te verdrinken in een orgie van kleuren vol tegenstellingen die de spiegel bieden van zijn bestaan. Een harde realiteit waar droom en werkelijkheid elkaar dagelijks verdringen, waar Luc Martinsen zich vasthoudt aan beeldverschuiving en vervreemding, om open en bloot, teder en broos zijn artistieke zoektocht verder te zetten tussen vertwijfeling, onderschatting en overtuiging. Hij weet het: «De ene moet meer heffen dan de andere». Ik zie het zitten.

Léo Madelein
26 november 85